

Dr Robert Vannoy , Kings, Wykład 15

© 2012, Dr Robert Vannoy , Dr Perry Phillips, Ted Hildebrandt

Jehoszafat, Jehoram , Izrael od Jehu do Ozeasza

E. Juda pod rządami Jehoszafata i Jehorama

1. Wstąpienie Jehoszafata na tron – 1 Król. 15:24

Spójrzmy na Judę pod rządami Jehoszafata i Jehorama . O wstąpieniu na tron Jehoszafata przeczytałeś w 1 Królów 15:24. Czytacie w 1 Królów 15:24: „Asa spoczął ze swoimi ojcami i został pochowany wraz z nimi w mieście swego ojca, Dawida. A królem został po nim Jehoszafat, jego syn”. Ale potem widać, że narracja przesuwana się na północ, więc nie czyta się zbyt wiele o Jehoszafacie; musisz przejść do 1 Królów 22, werset 41. Tam czytasz, że Jehoszafat, syn Asy, został królem Judy w czwartym roku Achaba, króla Izraela. W chwili objęcia władzy królewskiej miał 35 lat i panował w Jerozolimie 25 lat. Zatem od 1 Król. 22, wersety 41 do 50, omawiacie Jehoszafata i jak zauważyliście, w Księdze Królewskiej niewiele jest powiedziane o Jehoszafacie. To tylko kilka wersetów.

Jehoszafat w 2 Kronik W Księdze Kronik jest o nim sporo więcej. Jeśli spojrzysz na podobieństwa od 2 Kronik 17:1 do 20:37, zauważysz, że w Kronikach jest znacznie więcej o Jehoszafacie niż w Księdze Królewskiej. Myślę, że powodem tego prawdopodobnie jest to, że w Kings nacisk w tym czasie położony jest na sytuację na północy z Omrim i Achab, wejście do kultu Baala, służba Eliasza i tym podobne rzeczy. W porównaniu z tym, co dzieje się na północy, Jehoszafat ma stosunkowo niewielkie znaczenie. Zatem autor Księgi Królewskiej nie podaje nam zbyt wielu informacji na temat Jehoszafata. Kroniki natomiast opowiadają historię samej Judy.

Pamiętaj, że w Kronikach nie ma zbyt wielu odniesień do Królestwa Północnego. Kronik interesuje się tak naprawdę dynastią Dawida i linią Dawida . Masz więc tylko historię Judy. O północy wspomina się tylko wtedy, gdy na

południu dzieje się coś, co jest powiązane z tym, co dzieje się na północy. Zatem Jehoszafat bardziej interesuje Kronikarza niż autora Księgi Królewskiej.

Właśnie w związku z tym na przykład Eliaz jest wspomniany w Kronikach tylko raz, a Elizeusz nie jest wspomniany w ogóle. Widzisz więc, że autor Kronik nie leżał w centrum zainteresowania północy. Jeśli jednak porównać królów z Kronik, którzy się liczą, Jehoszafat wyróżnia się jako ważny król. Był wierny Panu. Miał długie panowanie. Miał 35 lat i panował w Jerozolimie 25 lat. Miał więc długie panowanie. W zasadzie był człowiekiem pobożnym, ale jeśli spojrzeć na jego życie, popełnił kilka poważnych błędów. Zarówno Asa, jak i Jehoszafat utrzymują pokojowe stosunki z Królestwem Północnym.

Syn Jehoszafata poślubia córkę Achaba i jego sojusz z Achabem. Nie sądzę, że samo w sobie jest to coś niewłaściwego, ale Jehoszafat idzie dalej i zawiera ścisły sojusz z północą. Syn Jehoszafata, Jehoram, poślubia Atalię, która jest córką Achaba i prawdopodobnie Izebel, chociaż jej matka nie jest wyraźnie wymieniona. Atalia jest prawdopodobnie córką Izebel, a na pewno córką Achaba. Czytasz o tym w 2 Królów 8:18; to mówi o Jehoramie, królu Judy, który jest synem Jehoszafata. „Postępował drogami królów izraelskich, jak postępował ród Achaba, gdyż poślubił córkę Achaba. Czynił zło w oczach Pana”. Tak więc syn Jehoszafata poślubia Atalię. Ostatecznym skutkiem tego, gdyby nie interwencja Boga, byłoby zniszczenie domu Dawida. W końcu Atalia podjęła próbę unicestwienia domu Dawida i ocalał tylko Joasz, tak że ród Dawida przetrwał.

W 2 Księdze Kronik Jehoszafat zostaje skarcony przez Jehu widzącego za sojusz z Achabem. Jeśli spojrzysz na 2 Kronik 19:2, przeczytasz, że Jehu jasnowiedz, syn Chananiego, wyszedł mu na spotkanie (Jehoszafata) i powiedział do króla: „Czy powinieneś pomagać niegodziwym i miłować tych, którzy nienawidzą Pana? Z tego powodu ciąży na tobie gniew Pana. W kontekście tej wypowiedzi skierowanej do Jehoszafata był to jego sojusz z Achabem. Przymierze to opisano w 1 Królów 22. Przyjrzelśmy się już pokrótce temu rozdziałowi, w

którym Jehoszafat dołącza do Achaba w drodze do Ramot Gilead, aby walczyć z królem Aramu, czyli Syrii.

Jehoszafat i Achab w Ramot Gilead, śmierć Achaba

W tym rozdziale, to jest w 1 Król. 22, następuje interesująca wymiana zdań, gdy Jehoszafat mówi, że chce usłyszeć od Pana, czy powinni wyruszyć przeciwko Ramot w Gileadzie, czy nie. Achab chce wejść na górę, a Jehoszafat nie jest pewien, czy to dobry pomysł. Werset 5: Jehoszafat rzekł do króla izraelskiego: «Najpierw zasięgnij rady Pana». Zatem król izraelski zebrał proroków, około 400 mężów, i zapytał ich: «Czy mam wyruszyć na wojnę z Ramot w Gileadzie, czy też się powstrzymać? „Idź” – odpowiedzieli – „bo Pan wyda je w ręce króla”. Jehoszafat zapytał: «Czy nie ma tu już proroka Pańskiego, którego moglibyśmy zapytać?»”. I wtedy przychodzi Micheasz, a Achab mówi: „Nienawidzę go, bo nigdy nie prorokuje o mnie nic dobrego, lecz zawsze źle. Jehoszafat mówi: „Król nie powinien tak mówić”. Ale wzywają go i pytają, co powinni zrobić, a w wersecie 15, kiedy przybył, król zapytał go: „Micheaszu, mamy wyruszyć na wojnę z Ramot Gilead, czy mam się powstrzymać?” „Atakuj i zwyciężaj” – odpowiedział – „bo Pan wyda to w ręce króla”. Musiał to powiedzieć z wyrazem sarkazmu, który był oczywisty i jasny, ponieważ odpowiedź brzmiała: „Król powiedział do niego: «Ile razy mam cię zmuszać, żebyś przysięgał, że nie będziesz mi mówił nic innego, jak tylko prawdę w imię Pana?»”.

Następnie przekazuje prawdziwe przesłanie i staje się całkiem jasne, jakie jest prawdziwe przesłanie. Mówi: „Widziałem całego Izraela rozproszonego po górach jak owce nie mające pasterza; i Pan rzekł: «Ci ludzie nie mają pana. Niech każdy wróci do domu w pokoju.»” Król Izraela rzekł do Jehoszafata: „Czy nie mówiłem ci, że on nigdy nie prorokuje o mnie nic dobrego, a jedynie źle?”

Bóg posyła kłamliwego ducha w usta proroków Achaba

W końcu w tym kontekście dochodzimy do wersetu, o którym napisałeś w

wersecie 22 małą dyskusję na temat ducha kłamliwego: „Wyjdę i będę duchem kłamliwym w ustach wszystkich swoich proroków. „Uda ci się go zwabić” – powiedział Pan. „Idź i zrób to”. Nie wiem, czy powinniśmy poświęcać temu dużo czasu; Myślę, że wszyscy wykonaliście dobrą robotę. Myślę, że chodzi o to: prorocy Achaba byli już oddani kłamstwu i wydaje się, że tutaj się dzieje, że są zatwardziali i są już z góry zdeterminowani na swój zły sposób. Niezależnie od tego, czy Micheasz miał wizję, czy nie, jeśli cofniemy się do wersetu 19, Micheasz powiedział: „Dlatego słuchajcie słowa Pańskiego: Widziałem Pana siedzącego na swoim tronie, a wszystkie zastępy stały wokół niego”. To wizjonerski kontekst, w którym widzi, jak ten bezimienny kłamliwy duch wychodzi. Komentatorzy nie zgadzają się z tym, czy tę wizję należy rozumieć symbolicznie, czy dosłownie. Myślę, że w obu przypadkach kłamliwego ducha wysłanego przez Pana należy rozumieć jako oznaczającego, że nawet to, co robi szatan, ostatecznie podlega suwerennym dekretem Bożym. Oznacza to, że złe czyny ludzi i aniołów nie są wyłączone z Bożych dekretów.

Tekst, który moim zdaniem jest zawsze jasny, to Dzieje Apostolskie 2:23: „Ten człowiek został wam wydany zgodnie z Bożym zamysłem i przewidywaniem; a ty, przy pomocy niegodziwców, zamordowałeś go, przybijając go do krzyża”. Tutaj macie niegodziwych ludzi, którzy przybijają Chrystusa do krzyża i oni są odpowiedzialni za swoje czyny; a jednak dzieje się to dzięki ustalonemu celowi i wcześniejszej wiedzy Boga. Myślę, że natychmiast stajecie przed problemem, jak pogodzić Bożą suwerenność z ludzką odpowiedzialnością, a szczególnie trzeba zachować ostrożność, mówiąc o złych czynach człowieka: aby nie czyniły one Boga sprawcą grzechu. Myślę, że ostatecznie kryje się w tym tajemnica, której nie da się w pełni wyjaśnić. Pismo Święte wyjaśnia, że wszystko jest pod kontrolą Boga, łącznie ze złymi czynami ludzkimi. Jednak człowiek jest odpowiedzialny za swoje złe czyny i z pewnością Bóg nie jest sprawcą grzechu; a mimo to jest suwerenny. Nie jestem więc pewien, czy mógłbyś zrobić coś więcej niż pozostawienie niektórych z tych rzeczy w pewnym napięciu, można

powiedzieć. W pewnym sensie nie da się tego wszystkiego w pełni zharmonizować ani wyjaśnić, jednak Pismo Święte bardzo jasno stwierdza, że Bóg jest suwerenny; jednak człowiek jest odpowiedzialny.

Kontynuując Ezechiela 14:9, czytamy: „Jeśli prorok zostanie nakłoniony do wypowiedzenia prorocтва, to ja, Pan, zwabiłem tego proroka i wyciągnę na niego rękę i wytracę go spośród mojego ludu, Izraela”. Myślę, że jest to to samo, co zatwardzenie Boga, podobnie jak zatwardziało było serce faraona. Został osadzony na swoich złych drogach. Duża część pierwszego rozdziału Listu do Rzymian mówi, że Bóg wydaje ludzi na pastwę ich złych pożądliwości, jeśli ich kontynuacja w tym postępowaniu jest w pewnym sensie sądem Bożym nad nimi. Ale dotarcie do fragmentu Ezechiela zajęłoby nam kolejne pół godziny. Więc myślę, że lepiej tak to zostawmy.

2. Jehoram – 2 Król. 8 i 2 Kron. 21

W porządku, to były niektóre komentarze na temat Jehoszafata. Przejdźmy do jego syna Jehorama . 2 Król. 8:16-24 znajduje odpowiednik w 2 Kronik 21:1-20. W 2 Księdze Królewskiej 8:16 czytamy: „W piątym ^{roku} panowania Jorama , syna Achaba, króla izraelskiego, gdy Jehoszafat był królem judzkim, Jehoram , syn Jehoszafata, rozpoczął swoje panowanie jako król judzki. W chwili objęcia władzy królewskiej miał trzydzieści dwa lata i panował w Jerozolimie osiem lat”. Zatem w chwili zastąpienia Jehoszafata ma trzydzieści dwa lata, a panuje osiem lat. Pamiętajcie, że jego żoną była Atalia, córka Achaba. Za jego panowania zaczynają się urzeczywistniać skutki kompromisu Jehoszafata z Achabem.

Jehoram zabija swoich braci

Kiedy objął tron, jak dowiadujemy się z 2 Kronik 21:2-4, Jehoram zabił swoich braci. 2 Kronik 21:2: „Bracia Jehorama , synowie Jehoszafata, to: Azariasz, Jehiel , Zachariasz, Azariahu , Michał i Szeftiasz . Wszyscy oni byli synami Jehoszafata, króla izraelskiego. Ich ojciec dał im wiele darów ze srebra i złota oraz wartościowych przedmiotów, a także warowne miasta w Judzie, ale dał królestwo Jehoramowi, ponieważ był jego pierworodnym synem. Gdy Jehoram ugruntował swoją pozycję w królestwie swego ojca, podbił mieczem wszystkich swoich braci, a także niektórych książąt izraelskich”. Dlatego zabija swoich braci.

Bunt Edomitów i jego haniebna śmierć Podczas jego panowania Edomici i Libna zbuntowali się. 2 Królów 8:20: „Za czasów Jehorama Edom zbuntował się przeciwko Judzie i ustanowił własnego króla”. W wersecie 22: „ W tym czasie zbuntowała się Libna ”. Wydaje się, że jest to miejsce w pobliżu granicy filistyńskiej. Czytamy, że Jehoram zmarł na nieuleczalną chorobę zesłaną przez Pana. Dowiadujemy się o tym z 2 Kronik 21:18. To interesujące; W 2 Kronik 21:18 czytamy: „Pan z biegiem czasu dotknął Jehorama nieuleczalną chorobą. Pod koniec drugiego roku z powodu choroby wyszły mu wnętrzności i zmarł w wielkim bólu. Jego lud nie rozpałał ognia na jego cześć, tak jak to robił w przypadku jego ojców”. A następnie w wersecie 20 znajduje się następujące stwierdzenie: „Odszedł bez niczyjego żalu i został pochowany w Mieście Dawida”. Niezbyt popularny król; zmarł, jak podaje Kronika, „ku niczyjemu żalowi”. To jest 2 Kronik 21:20.

III. Podzielone królestwo od Jehu do Ozeasza – Izrael

W porządku, cyfra rzymska III to: „Podzielone królestwo od Jehu do Ozeasza”. A teraz, żeby znowu się zorientować, jest to główny punkt podziału. „1” to: „Zjednoczone Królestwo pod rządami Salomona, 1 Królewska 1-11”, a potem mamy Podzielone Królestwo przed Jehu jako drugi główny punkt podziału,

można powiedzieć, w okresie królestwa w historii Izraela. Główny punkt podziału przypada na rok 931 p.n.e., po Salomonie. Idziemy więc od początku podzielonego królestwa aż do Jehu.

Zaczynamy od Jehu i przenosimy Podzielone Królestwo do Ozeasa. Ozeasz jest ostatnim z królów północy i to prowadzi nas do upadku Królestwa Północnego. Zatem pod tym pojęciem mamy dwie dynastie: Mamy dynastię Jehu, a następnie sukcesję tych ostatnich królów po roku 841 p.n.e.

A więc najpierw dynastia Jehu: niewiele więcej niż rewolucja z 841 roku. To daje w pewnym sensie punkt podziału, który jest taki sam zarówno dla północy, jak i południa, ponieważ Jehu zabił króla północy i króla południa w 841 roku. Zatem zaczynasz później od nowa w obu królestwach.

A. Dynastia Jehu

W porządku, „A” to „dynastia Jehu”. Dynastia Jehu jest czwartą dynastią Królestwa Północnego. Pamiętajcie, że na południu była przez cały czas jedna dynastia, ale na północy najpierw był Jeroboam I, potem Baasza , potem Omri , a teraz Jehu aż do królów, którzy założyli dynastie, które miały następców. Jeroboam I, Baasza , Omri i Jehu. To jest czwarta dynastia, a dynastia Jehu jest najdłuższa. Trwa około 80 lat.

Kiedy Jehu przejął Królestwo Północne, Królestwo Północne było dość słabe, ale za sprawą czwartego króla w jego linii, czyli Jeroboama II, Królestwo Północne stało się zamożnym i silnym narodem. Tak więc pod rządami dynastii Jehu sytuacja w Królestwie Północnym rozwija się bardzo pozytywnie, jeśli chodzi o siłę i dobrobyt. Nie dotyczy to jednak spraw duchowych.

1. Rewolucja Jehu – 2 Król. 9-10 i 2 Kronik 22:7-12 Jehu Namaszczony Król – 1 Królów 9:1-13

W porządku, „1” to: „Rewolucja Jehu, 2 Król. 9 i 10, 2 Kronik 22:7-12”. Przyjrzelśmy się już „a” „Namaszczonemu Królowi Jehu, 2 Królów 9:1-13”. Tam

Elizeusz wysłał do Jehu jednego z zastępów proroków i oznajmia mu, że Pan wybrał go na króla.

B. Jehu zabija Jorama i Achazjasza – 2 Królów 9:14-29

„b” brzmi: „Jehu zabija Jorama i Achazjasza, 2 Królów 9:14-29”. Już o tym poruszaliśmy. Dzieje się to po bitwie z Chazaelem pod Ramot w Gileadzie, w której Joram został ranny. W tym rozdziale znajduje się wiele spełnionych przepowiedni. Jeśli spojrzysz na 2 Król. 9, werset 26, przeczytasz: „Wczoraj widziałem krew Nabota i krew jego synów – wyrocznia Pana – i na pewno sprawię, że zapłacisz za to na tej działce – oznajmia Pan. Teraz więc podnieście go i rzućcie na tę działkę zgodnie ze słowem Pana”.

Proroctwo i spełnienie Wygląda na to, że masz proroctwo, które spełniło się celowo. Stanowi to dopełnienie proroctwa przeciw Achabowi. Wracasz do 1 Królów 21:19, gdzie Eliaz mówi: „To jest to, co mówi Pan: «Czy nie zamordowałeś człowieka i nie przejąłeś jego majątku? Wtedy powiedz mu: «Tak mówi Pan: W miejscu, gdzie psy lizały krew Nabota, psy będą lizać twoją krew, tak, twoją.»”. Achab jednak pokutował i Pan powiedział, że jego syn będzie cierpiał. 1 Królów 21:29: „Czy zauważyłeś, jak Achab uniżył się przede mną? Ponieważ się uniżył, nie sprowadzę tego nieszczęścia za jego dni, ale sprowadzę je na jego dom za dni jego syna”. Tutaj, w 2 Królów 9:26, znajdujemy ostateczny efekt tego, gdy Joram, syn Achaba, zostaje rzucony na działkę.

W 2 Królów 9:30-37 spełniła się przepowiednia dotycząca Izebel, a to sięga 1 Królów 21:23, gdzie Eliaz mówi: „A także odnośnie Izebel Pan mówi: «Psy pożrą Izebel przez mur Jizreel.»” A potem widzicie tutaj, w 2 Królów 9, że Jehu udał się do Jezreel, a Izebel tam jest, i kazał ją wyrzucić z okna, a ona została zabita. W wersecie 36 czytamy: „To jest słowo Pana, które wypowiedział przez swego sługę Eliasza Tiszbitę : Na polu w Jezreel psy będą pożreć ciało Izebel”.

Jak również zauważyliśmy wcześniej, rewolucja Jehu dotknęła także Jude;

nie było to tylko Królestwo Północne. Jehu zabił Ochazjasza, króla judzkiego. 2 Królów 9:27: „Kiedy Achazjasz, król Judy, zobaczył, co się stało, uciekł drogą do Bet- Haggan . Jehu goni go, krzycząc: „I jego zabij!” Zranili go w rydwanie w drodze do Gur niedaleko Ibleam , lecz on uciekł do Megiddo i tam zmarł”.

Zatem zarówno Joram , jak i Ochazjasz zostają zabici, a następnie Jehu próbuje wykorzenić kult Baala, chociaż w pierwszej części rozdziału 10 zabito resztę rodziny Achaba, w tym kilku krewnych Ochazjasza z południa. Spójrz na 2 Król. 10, werset 13: „Spotkał kilku krewnych Ochozjasza, króla judzkiego, i zapytał: «Kim jesteś?» A oni powiedzieli: „Jesteśmy krewnymi Ochazjasza i zeszlśmy, aby przywitać rodziny króla i królowej-matki’ . „Weźcie ich żywcem!” on zamówił. Wzięli ich więc żywcem i zamordowali przy studni Bet Eked – czterdziestu dwóch ludzi. Nie pozostawił nikogo przy życiu. Zatem nie tylko unicestwia rodzinę Achaba, ale także zabija wielu krewnych z rodu Ochazjasza.

Potem odwraca się od kultu Baala i pod pretekstem oddawania czci Baalowi gromadzi wszystkich wyznawców Baala; a kiedy już ich zdobędzie, zwraca się przeciwko nim i każe ich zabić. To jest druga część rozdziału 10. W rezultacie kult Baala został zniszczony przez Jehu w Izraelu. Czytasz to w 2 Królów 10:28: „Więc Jehu zniszczył kult Baala w Izraelu. Nie odwrócił się jednak od grzechów Jeroboama, syna Nebata ”. Pamiętajcie jednak, że Atalia nadal znajduje się na południu i nadal istnieje wpływ Achaba na fałszywy kult poprzez Atalię.

Asyryjski Czarny Obelisk – kłanianie się Jehu

Wspomnieliśmy już wcześniej, że w dokumentach asyryjskich znajduje się inskrypcja tak zwanego „Czarnego Obelisku”. w którym Salmanasar III opowiada o przyjęciu daniny od Jehu. To właśnie tam, jak wspomniałem wcześniej, Jehu został pośrednio nazwany „synem Omriego ” . Tak naprawdę nie był synem Omriego ; rozpoczął rewolucję i założył nową dynastię; lecz Omri był tak dobrze znany wśród ludu asyryjskiego, że ponieważ Jehu jest królem Królestwa

Północnego, nazywa się go „synem Omriego” . Ale Czarny Obelisk odnaleziono w 1846 roku. Ma sześć i pół stopy wysokości. Opowiada o osiągnięciach militarnych Salmanasara III. Na tym obelisku znajdują się płaskorzeźby przedstawiające płacenie daniny z pięciu różnych regionów, a jeden z tych pięciu obrazów – zdaje się, że przekazaliśmy to już wcześniej – przedstawia Jehu kłaniającego się przed Salmanasarem, aby złożyć mu hołd.

C. Izebel zostaje zabita. D. Rodzina Achaba zostaje zabita. Zatem Jehu zabija Jorama i Achazjasza, a „C” brzmi: „Izebel zostaje zabita”. „D” to „Rodzina Achaba została zabita”. Omawiałem to wszystko i nie wspomniałem o „C” i „D”. Zatem rewolucja Jehu zakończyła się sukcesem. Myślę, że powiedzielibyśmy, że zrobił dobrą rzecz, niszcząc dom Achaba, ale wydaje się, że w pewnym momencie przekroczył to, co mu zlecono. Otrzymał polecenie zniszczenia domu Achaba, 2 Królów 9:6 i 7, ale myślę, że kiedy zabił czterdziestu dwóch krewnych Achazjasza odwiedzających Samarię, z pewnością było to nieuzasadnione. Gdy spojrzysz na Ozeasza 1:4, natkniesz się na wzmiankę wskazującą na wyrok wydany na Jehu pomimo pewnych dobrych rzeczy, które uczynił. Była mieszanina. W Księdze Ozeasza 1:4 czytamy: „Wtedy Pan rzekł do Ozeasza: „Nazwij go Jezreel, bo wkrótce ukarzę dom Jehu za masakrę w Jezreel i położę kres królestwu Izraela”. Chociaż więc otrzymał polecenie zniszczenia domu Achaba, przekroczył to i dlatego Pan mówi, że sąd nadejdzie na dom Jehu.

2. Następcy Jehu Jehoachaz – 2 Królów 13:1-9

W porządku, „2” to: „Następcy Jehu” i mam tam wymienionych czterech: Jehoachaza, Jehoasza, Jeroboama II i Zachariasza. Nie będę wiele mówić o tych królach. Jehoachaz znajduje się w 2 Królów 13:1-9. W dziewięciu wersetach dowiadujemy się, że panował 17 lat. Zrobił zło; poszedł w ślady syna Jeroboama, Nebata. Za jego panowania Izraelowi zagrażała Syria pod rządami Chazaela i Ben-Hadada. Zatem za czasów Jehoachaza Syria stanowiła zagrożenie. Niewiele

mówi się o Jehoahazie .

B. Joasz lub Jehoasz – 2 Król. 13:10-14:16

„b” to Joasz lub Jehoasz; używane są obie formy nazwy. 2 Królów 13:10 do 14:16 jest odpowiednikiem 2 Kronik 25:17-24. Prawdopodobnie najbardziej znaczącą rzeczą podczas jego panowania jest śmierć Elizeusza. 2 Królów 13:20, wcześniej sprawdziliśmy ten werset: „Elizeusz umarł i został pochowany”. Ale w tym samym rozdziale Jehoasz mówi o Elizeuszu: „Mój ojciec, mój ojciec”; to jest w wersecie 14: „Rydwany i jeźdźcy Izraela”. Ale Elizeusz umarł, jak widzicie, w wersecie 20, za czasów Joasza . Przed śmiercią przepowiedział, że Joasz odniesie częściowy sukces w walce z Syryjczykami. Widzicie, Syryjczycy grozili w czasach Jehoachaza , jego ojca, a Elizeusz mówi, że Joasz odniósłby częściowy sukces przeciwko nim.

Miało to miejsce po tym, jak uderzył w ziemię tylko trzy razy, a nie pięć czy sześć razy, co wydawało się wówczas symbolizować raczej umiarkowany sukces niż całkowity sukces. Wydawał się nie mieć wystarczającego entuzjazmu, więc w wersecie 18 czytamy: „Uderz w ziemię” – mówi mu Elizeusz, ale uderzył trzy razy i przestał. Mąż Boży rozgniewał się na niego i powiedział: „Trzeba było uderzyć w ziemię pięć lub sześć razy; wtedy pokonalibyście Arama i całkowicie go zniszczyli. Ale teraz pokonasz go tylko trzy razy. Zatem odniesie umiarkowany sukces, a nie pełny sukces.

Joasz z Izraela pokonuje Amazjasza z Judy

Kolejną znaczącą rzeczą podczas jego panowania jest pokonanie Amacjasza z Judy. Amazjasz z Judy wyzwiał Joasza na bitwę, co było głupotą, ponieważ Królestwo Północne jest silniejsze od Królestwa Południowego. Ale Amazjasz w pewnym sensie stał się dumny ze zwycięstwa nad Edomitami i pomyślał, że jest to opisane w 2 Król. 14, i pomyślał, że dzięki temu zwycięstwu będzie mógł wyruszyć i skutecznie walczyć z Królestwem Północnym. Jehoasz

ostrzegął go przed tym, lecz Amazjasz w głupocie upierał się. Więc czytasz w wersecie 12 z 2 Królów 14: „Izrael rozgromił Judę i każdy uciekł do swojego domu. Jehoasz, król izraelski, pojmał Amazjasza, króla judzkiego, syna Joasza , i zburzył mur Jerozolimy na odcinku długości 600 stóp. Zabrał całe złoto i srebro oraz wszystkie przedmioty, które znajdowały się w świątyni Pańskiej i w skarbcach pałacu królewskiego. Wziął zakładników i wrócił do Samarii”. Można więc powiedzieć, że jest to jeden z najgorszych punktów w stosunkach między północą a południem. Ale Jehoaszowi udaje się odeprzeć atak Amacjasza z Judy i nawet zabiera łupy z Jerozolimy.

C. Sukces Jeroboama II i czas Jonasza – 14:23-29

To prowadzi nas do „C” „Jeroboama II”. Ponownie, niewiele powiedziano nam o Jeroboamie II. Zwróć uwagę na 2 Królów 14:23-29, siedem wersetów. Jednak w wersecie 23 można przeczytać: „W piętnastym roku panowania Amacjasza, syna Joasza, króla judzkiego, Jeroboam, syn Joasza, król izraelski, został królem w Samarii i panował czterdzieści jeden lat”. To było długie panowanie, 41 lat. Powiedziano ci o tym w sześciu lub siedmiu wersetach. Podobnie jak Omri , który był bardzo znaczącym królem północy, ale o którym Pismo Święte niewiele nam mówi, Jeroboam odniósł ogromny sukces. Zauważcie, co tam jest napisane, że rozszerzył władzę terytorialną Izraela aż do jego wcześniejszych granic. Spójrz na werset 25; czynił zło w oczach Pana, ale w wersecie 25 czytamy: „On był tym, który przywrócił granice Izraela od Lebo Chamat aż do Morza Arabskiego, zgodnie ze słowem Pana, Boga Izraela, wypowiedzianym przez swego sługę Jonasza, syna Amitaja , proroka z Gat-Chefer”. Teraz Lebo Chamat leży daleko nad Damaszkiem na północy, a Morze Araby to Morze Martwe. Rozszerzył więc granice Królestwa Północnego na północ i na południe aż do Morza Martwego, mniej więcej równoległe do Jerozolimy. Stało się to zgodnie z proroctwem Jonasza, syna Amittaja , które jest Jonaszem z księgi Jonasza. Czytasz Jonasz 1:1 i jest tam napisane: „Jonasz, syn

Amittaja ”.

O Jonaszu jako historycznym – 2 Królów 14:25 Myślę, że istotne jest to, że w narracji historycznej w Księdze Królewskiej znajduje się to odniesienie do proroka Jonasza jako postaci historycznej. Nawet wśród niektórych uczonych ewangelickich panuje wielka tendencja do traktowania Księgi Jonasza raczej jako fikcji niż historii. Myślę, że jednym z mocnych sprzeciwów wobec takiego działania jest fakt, że 2 Królów 14:25 bardzo wyraźnie stwierdza, że istniał człowiek imieniem Jonasz, syn Amittaja, który żył w czasach Jeroboama II i który prorokował i wypełniło się jego proroctwo. Zatem nie jest on tylko wymyśloną postacią czy jakąś fikcyjną historią opowiedzianą w celu przedstawienia tezy teologicznej czy czymkolwiek innym. Był postacią historyczną.

Jeroboam II u Amosa, Ozeasza i Jonasza Ale Jeroboam II został wybitnym królem Królestwa Północnego. Nie mówię tego z duchowego punktu widzenia, ale z ekonomicznego i politycznego punktu widzenia. Rozszerzył granice, a Izraelowi powodziło się. Za jego panowania Amos, Ozeasz i Jonasz byli prorokami. Nie tylko Jonasz, ale także Amos i Ozeasz. O wiele więcej o tym, co działo się w Królestwie Północnym, dowiadujemy się z ksiąg Amosa i Ozeasza, niż z narracji w Księdze Królewskiej; ponieważ w Kings jest tak krótko. Ale kiedy czytasz Amosa i Ozeasza, okazuje się, że nie wszystko było dobrze. Może i istniał dobrobyt, ale dobrobyt odbywał się kosztem biednych. Panowało wiele nieuczciwości, ucisku, niesprawiedliwości społecznej i odstępstwa religijnego. Mam na myśli taki obraz, jaki widzimy u Amosa i Ozeasza.

D. Zachariasz – 2 Król. 5:8-12 (753-752 p.n.e.)

W porządku, „D” to: „Zachariasz, 2 Królów 5:8-12”. Panował bardzo krótko. Zauważyliście, że w wersecie 8: „W trzydziestym ósmym roku panowania Azariasza, króla Judy, Zachariasz, syn Jeroboama, został królem Izraela w Samarii i panował sześć miesięcy” – tylko sześć miesięcy. „Czynił zło w oczach Pana, tak jak czynili jego ojcowie. Szallum, syn Jabesza, spiskował przeciwko Zachariaszowi. Zaatakował go na oczach ludu, zamordował i zastąpił go na stanowisku króla. Pozostałe wydarzenia z panowania Zachariasza są zapisane w Księdze Kronik Królów Izraela. I tak spełniło się słowo Pana wypowiedziane do Jehu”. Oto kolejne spełnienie się proroctw. „Twoje potomstwo będzie zasiadać na tronie Izraela aż do czwartego pokolenia”. Mamy więc Jehu, Jehoachaza, Joasza, Jeroboama i Zachariasza – tylko cztery pokolenia.

Ostatnie dni niestabilności Królestwa Północnego Ciekawe, że wraz z upadkiem dynastii Jehu Królestwo Północne wkracza w okres niestabilności politycznej. W Królestwie Północnym masz jeszcze pięciu królów i od tego momentu wszyscy oprócz jednego zostali zamordowani – z jednym wyjątkiem jest Menachem. A druga sprawa jest taka, że dzięki sile i bogactwu panowania Jeroboama II bardzo szybko posunęliście się w Królestwie Północnym ku upadkowi i wpadnięciu z rąk Asyryjczyków.

Zachariasz żyłby w latach 753-752 p.n.e. Koniec panowania Jeroboama II przypadał na rok 753 p.n.e. Królestwo Północne nie istnieje do roku 722 p.n.e. Widzisz, mówisz 30 lat, a Królestwo Północne przechodzi od szczytu swego dobrobytu i siły do niewoli. Tak więc Zachariasz rządzi sześć miesięcy, Szallum jeden miesiąc, Menachem dziesięć lat, Pekachiasz dwa lata, Pekach dwadzieścia lat, Ozeasz dziewięć lat, ale za trzydzieści lat Królestwo Północne zniknie i zostanie zniszczone serią zabójstw.

B. Juda w ciągu stulecia po 841 r

W porządku, myślę, że może lepiej zatrzymamy się w tym momencie. „B”

to: „Juda w stuleciu po roku 841”. Zaczniemy od Judy w stuleciu po roku 841, a następnie w przyszłym tygodniu przejdziemy do ostatnich dni Królestwa Północnego i ostatniego stulecia Judy i zobaczymy, jak daleko możemy dojść. Myślę, że w przyszłym tygodniu możemy się całkiem nieźle dogadać. Nie jestem pewien, czy uda nam się zrobić wszystko, ale myślę, że większość z nich uda nam się zrobić.

Przepisane przez Lauren Emanuele
Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa